(1991 ఏప్రిల్ నెల చతుర నుంచి రచయిత ప్రత్యేక అనుమతితో పునర్ముద్రణ)

(గత సంచిక తరువాయి)

ఉదయాన్నే లేచి పాలు ఇస్తున్నప్పుడు దూడ చెంగుచెంగున వెళ్లి మాతృమూర్తి దగ్గర ఆబగా పాలు కుడుస్తున్నప్పుడూ ఇదే ఆనందం. ఇదే అనుభూతి. ఒక్కసారిగా భూమంతా నెర్రులు విచ్చుకొని భూమి హృదయంనుండి ఉవ్వెత్తున దు: ఖం ఎగిసివడుతుందా అనుకున్నప్పుడు ఆ కళ్లు చిన్నబోతాయి. ఆకాశంకేసి దీనంగా, ఆశగా చూస్తాడు. చినుకువడితే భూమి పులకరిస్తుందో, లేదో తెలియదు. తను పులకరిస్తాడు.

తన నాగలితో భూమంతా చదునుచేసి తను చల్లిన విత్తనాలు మొలకెత్తి పచ్చదనాన్ని నింపుకుంటే, ఆ కళ్లలో వెలుగులెన్నో. ఎవరితను? భూమి పుత్రుడు? ఇతనికి తెలిసిందేమిటి? నిర్మలంగా ప్రేమించటం. ఎచటివాడు? ఏదేశంవాడు? ఏం చదివారు?

ఏమీ చదువుకోలా. ఈ భూప్రపంచంలో ఓ మారుమూల గ్రామంలో అత్యంత సాధారణ వ్యక్తి ... అతను నేర్చుకుందొకటే ... జీవితం కోసం జీవించటం ... జీవితంలోని అనుభవాన్ని ప్రేమించటం.

సాంబయ్య నడిచివచ్చాడు ఇంకేమాత్రం నిద్రపట్టని సమయంలో. అప్పుడు గడ్డితో తన చేతులు తుడుచుకుంటున్న నాన్న కనిపించాడు. ఆయన దగ్గరగా అమ్మ కనిపించింది.

ఈ ప్రపంచంలోకి అంతకుముందే ప్రవేశించిన ఓ ప్రాణి కనిపించింది. ఆ లేతహృదయంలో అవ్యక్తమైన ఆనందం కలిగింది. అది ఎందుకో ఆ క్షణం సాంబయ్య చెప్పలేడు. ఆ తర్వాతికాలంలోనే 'రావ్'కు అనుభూతం అయింది.

"మిస్టర్ రావ్ ... నా మిసెస్ కి ఎబార్షన్ చేయించాను "

“ ఎందుకని? "

“ మళ్ళీ ఆడపిల్ల "

“ ఇప్పుడు నీకుంది ఒకటే ఆడపిల్లకదా ”

“అవుననుకో. అయినా ఇప్పుడు మాకు మగబిడ్డ' కావాలి "

“ అలా అని చెప్పి ... ”

ఆ రోజంతా బాధ ... ఈ ప్రపంచం ఎంతగా మారిపోతుంది! జననమనే అద్భుత విషయాన్ని ఎంతో ప్రేరణతో ఆహ్వానించే చోటులోనాగరికత పెరిగిపోయాక ఇంత దారుణమా?

అయినా ఇద్దరు అమ్మాయిల్ని కూడా భరించలేరా? మరి తమ తండ్రులు అంతమందిని ఎలా కన్నారు? ఏ ధైర్యంతో కన్నారు? ఎలా పెంచారు? అలా అంటున్నామంటే అంతమంది పిల్లల్ని కనమనా? ఖచ్చితంగా కాదు.

అయితే ఓ జననాన్ని నిరోధించటం అంటే అది కూడా ... ఓహ్ ... దారుణం ... చాలా చాలా దారుణం.

మనిషి మారిపోతున్నాడు. బహుశా ఈ విషయం తన తండ్రికి తెలిస్తే ఎలాఉంటుంది?

అంతకుమించి ఓ రాత్రంతా ఓ పశువు కోసం తన తండ్రి ఆరాటపడ్డాడంటే తనచుట్టూ ఉన్న మనుషులు ఏమంటారు? ఆయన్ని ఎలా అర్థం చేసుకుంటారు?

ఆ క్షణం నవ్వూ ఏడుపూ, ఏకకాలంలో వచ్చాయి. అప్పుడే ఏదో పుస్తకం కనిపించింది రావ్ కి.

" సైన్స్ అండ్ టెక్నాలజీ "

ఎక్కడికి? ఎవరికి?ఏ ఆగాధాల్లోకి పయనం? తిరిగి ఆలోచన్లను తెంపుతూ ఫోన్ రింగయింది. ఫోన్ అందుకున్నాడు సాంబశివరావ్.

“అవును ... నేనే మాట్లాడుతున్నా"

“ గంగాధర్ ఫోన్ చేసి పెట్టాడు. ఐయామ్ వెరీసారీ ... "అవతలనుండి కంఠం వినపడుతూంది. ఆయనే అడిగాడు

“ అసలు ఎలా జరిగింది? "

“ అదే మాకు అర్థం కావటం లేదు. ఈ రోజు ఉదయంకల్లా ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ వెళ్తానన్నారు. ఎంత సేపటికీ లేవకపోయేసరికి అనుమానం వచ్చింది. లేపాం. ఆ తర్వాత తెలిసింది "

“ హార్ట్ ఎటాక్ లాంటిది వచ్చుంటుందా? "

“ అదేనని నాకు అనుమానం "

“ ఇంతకుముందు అలాంటి సంఘటనలు ఐమీన్ ఎప్పుడైనా వచ్చిందా? "

“ అదేంలేదు ... బహుశా ఇదే మొదటిసారి "

“ మీ ఇంట్లో ఇలాంటివి ఇంతకుముందు జరిగాయా? "

“ నో ... ఆయన ఇప్పటికీ తన పనులు తాను చేసుకొంటాడు. నాకు తెలిసినంతవరకూ కనీసం చీది ఎరగడు. ఆయనోపాటు ఈ రోజుకీ మనం నడవలేం. మరి ఎందుకిలా జరిగిందో నాకు అర్థంకాలేదు "

“ ఐయామ్ వెరీ సారీ రావ్ ... ఇలాంటినమయంలో జరగటం నాకు చాలా బాధ కలిగిస్తుంది. ఇంకా నయం. ప్రస్తుతం ఫోన్లు పనిచేస్తున్నాయి. అవి కూడా పనిచేయకపోతే ఏం జరుగుతుందో. నిన్న సాయంకాలందాకా

ఏంలేదు. ఆరుగంటలకి నేను సికింద్రాబాద్లో ఉన్నా. అప్పటికే గొడవలు జరుగుతున్నాయనుకుంటా ... జనంలో ఏదో ఆందోళన కనిపించింది. పోలీసులు కూడా చకచకా రోడ్లమీదకొచ్చేశారు. మనవరికి ఫర్వాలేదనుకో. ఏరోజుకారోజు పొట్టపోసుకునేవారి పరిస్థితి ఏమిటి?

డెలివరీ కేసులుంటాయి. అర్జెంటు కేసు లుంటాయి– ఇవన్నీ ఎలా? "ఆయన చెప్పుకు పోతున్నాడు.

సాంబశివరావు మౌనంగా వింటున్నాడు. ఆయన చెప్పిందంతా విన్నాక అన్నాడు–

“ ఏంచేద్దాం. ఇవన్నీ మనం భరించాలి. అసలు ఇలాంటి పరిణామాలు రాబోతున్నాయని సూచనలు కనిపిస్తూనే వున్నాయి. మనం నిర్లక్ష్యం చేశాం. ఇదంతా ఎవరో చూసుకో వాలనుకున్నాం. మరి ఈరోజు ఆక్రోశిస్తే లాభం ఏముంటుంది? "ఖచ్చితంగా అన్నాడు.

“ అది సరే ఇప్పుడేమిటి చెయ్యటం? "

“ చేసేదేముంది. నాన్న శవాన్ని మా ఊరు తీసుకుపోవాలి. గంగాధర్ ఆ ప్రయత్నంలో ఉంటానన్నాడు. అతని ఫోన్ కోసం చూస్తున్నా "

“రిస్క్ తీసుకుంటున్నారు”

“తప్పదుకదా"

“ఏమైనా జాగ్రత్త. మీరు వచ్చాక ఫోన్ చేసి చెప్పండి"

"అలాగే"

“మీ అమ్మగారికీ, మీ కుటుంబానికి నా సానుభూతి. మీరు ధైర్యంగా ఉండండి. అమ్మకు ధైర్యం చెప్పండి– ఉంటా"

ఫోన్ పెట్టేశాడు.

“ఎవరు?" వాకిట్లో నిలబడిన సులోచన అడిగింది.

“రాజారావుగారు ఫోన్ చేశారు. ఆయనకి గంగాధర్ చెప్పాడంట" అన్నాడు సాంబశివరావ్,

“గంగాధర్ గారి ఫోన్ రాలేదుగా" అంది.

“రాలేదు" అన్నాడు.

సులోచనకు చాలా ఆందోళనగా వుంది.మరీ ముఖ్యంగా తన భర్త మానసిక పరిస్థితిపట్ల ఆమెకు అంతులేని వేదన కలుగుతుంది.

ముందసలు ఉదయంనుండీ ఆయన గంభీరంగా ఉన్నతీరే ఆమెకు ఆశ్చర్యానికి కారణం.

"అమ్మా ... పెద్దాయన లేపినా లేవటంలేదు" అంటూ వచ్చి చెప్పింది పనిమనిషి

ఎందుకో అనుమానం వచ్చింది. అప్పటికిరెండు రోజులనుండి వెళ్లిపోతానంటూ గొడవ“వెళురుగానిలే మావయ్యగారూ" అంది.

ఈ నడుమే కారుని రిపేర్ల కోసం గ్యారేజ్ కి పంపించారు. అది వస్తే దానిలో పంపించాలని అనుకున్నారు. అది ఈ రోజూ రేపూఅంటూ ఆలస్యం జరిగిపోతూనే ఉంది.

“నాకు కారెందుకమ్మా ... బస్సులో ఎలాగా?” అన్నారు.

“అదేంకాదు. మీ అబ్బాయి కార్లోనేపంపించాలంటున్నారు"

“ఆడికేంటి సంపాయిస్తన్నాడుగా ... అట్టానేచెబుతాడు. నేను కారుల్లో కూకుంటే నవ్వరంటమ్మా”

“ఎవరు మావయ్యగారూ నవ్వేది? అది మీఅబ్బాయి కారు. ఆయన స్వయంగా సంపాదించి కారు కొనుక్కున్నారు. ఇందులో ఒకరునవ్వటానికేవుంది? "అంది.

“నీకు తెలియదమ్మా. ఇక్కడంటే అందరూ కారుల్లో తిరుగుతున్నారు. మరి మేవంతా కాల్లకి సెప్పుల్లేకుండా నడిచినోల్లం. చేతిలోకర్రుంటే చాలు. ఎంత దూరవైనా నడుచుకుంటూ పోటమే. అలాంటోడ్ని కారులెక్కిపంపిత్తానంటే ఊర్లో నవ్వుతారు మరి "అన్నాఆమెకి కూడా ఆయన ఛాదస్తానికి నవ్వువచ్చింది.

“ఊరు నవ్వటమేంటి? మీ అత్తే నవ్వుద్ది. ముసలాయనా నీకు సోకులు కావాలా అంటూ. ఇప్పటికేఊళ్ళో ఏవనుకుంటున్నారో తెల్సా? "అని ఆగాడు.

“ ఏమనుకుంటున్నారు మావయ్యగారూ "

“ భూషయ్యా ... నువ్వు ఇన్ని ఏళ్లపాటు రెక్కలు ముక్కలు సేసుకొని సంపాయించకపోయావు. నీ కొడుకు చూడు చిటికెలో సంపాయించాడు. ఆడి దగ్గర మంతరదండంఉందా అనడుగుతుంటారు "

“ మీరేమంటారు? "

“ నేనే వంటానమ్మా. ఆడిదగ్గర ఏవుందో. ఆడిదగ్గరకి ఇంత డబ్బులు ఎట్టా వచ్చాయో నాకు తెలవదు. ఆడ్ని నేను ఆడగలా అడగనుకూడా. ఆదు ఏంచదివాడో, ఎన్ని మారుకులువచ్చినయ్యో నాకు తెలవదు. అంతా ఆడూతులసమ్మా చూసుకున్నారు. ఆడేం అడిగినా తులసమ్మనే. ఆడికి డబ్బులు కావాలంటే అదే చెప్పేది. నేవెల్లి ఆ పూర్ణయ్యగారిని అడిగేవోణ్ణి ...

ఆయనిచ్చింది తీసుకొచ్చి దాని చేతుల్లో పెట్టే వాడిని. అంతటితో నా పనయిపోయిందన్నమాట "

" మీ అబ్బాయిని గురించి మీరేం అనుకుంటున్నారు? "అంది. సులోచన కుతూహలంగా.

భూషయ్యగారు కోడలి ప్రశ్నకి కొంచెం ఇబ్బంది పడ్డాడు.

“ అనుకుంటానికేం వుందమ్మా ... ఆడూనేనూ ఎక్కువ మాట్లాడుకోంగా. సిన్నప్పటినుంచీ అంతే. మా నాయనతో కూడా అంతే. నేను పొలంపనులకి పోతంటే ఆయనే వనుకున్నాడోగాని నన్నేవనలా, మరి సాంబయ్య కూడా

బళ్లోకి పోతానంటే నేనూ ఏవనలా, ఆడికికళ్లనిండా నీళ్లుంటాయి. గట్టిగా ఏవన్నాఅంటే బొటబొట కారిపోతాయి"అన్నాడు.

“మీ మనవరాలు మిమ్మల్ని వెళ్లనీయనూఅంటుంది. దానికి నాయనమ్మా, తాతయ్యాకావాలంట "అంది.

" చిన్నపిల్లకాయకదా. అట్టాగే అంటది. రేపుమనువు చేసుకొని ఎత్తే అమ్మా వద్దు ... బాబూ వద్దు "అని నవ్వాడు.

“ఈ మాటలు విందంటే మీ మీదపడి గోలచేస్తుంది "

“ దానిగోల భరించలేక వచ్చాగా ... నాలుగురోజులున్నా. ఇంతవరకీ తులసమ్మని యిడిసిపెట్టి వుండలా ... గొడ్డూ గోదా ఎట్టా వున్నాయో మరి. నాకింక గాలి తిరిగింది. అసలు ఇంటికాడ ఆళ్లంతా ఎట్టా వున్నారో నూనుకోవాలి.

అందుకే నామాట విను. నేను పొద్దున్నే లేచిబస్సుకి ఎల్లిపోతా. మళ్లీ వత్తాగా ... ఈసారినేనూ తులసమ్మా వత్తాంగా"

“మీరేం రారు. అందులోనూ మీరిద్దరూకలిసి అసలు రారు. ఇక్కడ మమ్మల్ని అందరూ అడుగుతున్నారు. ఎందుకని మీ మావగారూ, అత్తగారూ మీ దగ్గరికి రారు? మీకేవైనాతగాదాలున్నాయా అని"

" ఉన్నాయని చెప్పకపోయావా? "అన్నాడాయన.

“ అందరూ వెనకాల నన్నే అనుకుంటారు మీరు రావటం నాకు ఇష్టం వుండదేమోనని "భూషయ్యగారు నవ్వేరు.

"ఎవరేమనుకుంటే మన కేంటమ్మా. అయినా ఈ వంట్లో ఇంకా ఓపికుంది. ఓపికున్నంతవరకూ మనిషి పనిచేసుకు బతకాలి. ఈ ఓపిక కూడా అయిపోయి మంచంలో పడ్డావనుకో అప్పుడెటూ మీ దగ్గరకు రావాల. అప్పుడు నువ్వొద్దన్నా కుదరదు. అంతదాకా మాకు అక్కడుంటేనే బాగుంటది "అన్నాడు.

“అయినా ఇంక మీరు దగ్గరుండి వ్యవసాయం చేయించటం అనవసరమండి. కౌలుకిచ్చేస్తే బాగుంటుంది. అంతగా అయితే ఓగేదెని ఉంచుకుని మిగతావాటిని అమ్మివేయమని ఆయన అంటున్నారు. ఈ వయసులో ఖాళీగా కూర్చుని కృష్ణా రామా అనుకుంటే సరిపోతుందికదా ”అంది.

భూషయ్యగారు మాట్లాడకుండా“ సరిపోతుంది ”అన్నాడు.

మరి ఇంత త్వరగా తను తన ఊరికిశాశ్వతంగా ప్రయాణం చేయగలడని తనుఊహించలేదు. ఎలా ఊహిస్తుంది? మనిషి చక్కగా తిరుగుతున్నాడు. హాయిగా తింటున్నాడు. వేళకు నిద్రపోతున్నాడు. ఇలా జరుగుతుందని ఊహించటానికి తనకు ఎలాంటిఆధారాలు కనిపించలేదు.

రాత్రంతా ఆయన గురించే మాట్లాడాడాయన.

వారిద్దరి సంబంధం కూడా చాలా తమాషాగా వుంటుంది. ఇద్దరూ ప్రత్యేకమైనవారే. రాగానే ఆయన అడిగింది

" ఎప్పుడొచ్చావ్ నాన్నా? "అని.

" ఇప్పుడేగా వత్తన్నాం "

" అమ్మ బాగుందా? "

" ఓయ్. "అన్నాడు సరిగ్గా వినవడక,

" అమ్మ ఆరోగ్యం ఎలా వుంది? "

" బాగానే వుంది "

" అమ్మని కూడా తీసుకురాకపోయారా? "

" అదెట్టా వచ్చుద్దిరా .... "

" ఏమవుతుంది .... తాళంవేసి రావలసింది "

" ఇప్పుడు కాదులే "

అంతటితో ఆ సంభాషణ పూర్తయిపోయింది. రాత్రి తనే అడిగింది.

"ఇంకా ఆ పొలంపనులు ఆయన చేయటం ఎందుకండి? అసలా పొలం అమ్మేస్తేసరి" అని.

"కొంపతీసి ఈమాట ఆయన్తో అన్నావేంటి?" అన్నాడు.

"లేదు ... మీతోనే అంటున్నా"

"మంచిపని చేశావ్. ఆయనకి ఆనందం కలిగించే విషయం అది. పొలంలో ఎంత పండుతుంది? అది లాభమా? నష్టమా? ఈ లెక్కలు ఎప్పుడూ వేసుకోలా, చాలామంది మా ఊర్లో రకరకాల వంటలు వేసేవారు. ఈయనిది మాత్రం ఒకటే ధోరణి. ఆయన జీవితకాలంలో సంపాదించింది లేదు. ఒకప్పుడు రెండున్నర ఎకరాలదాకా చేశాడు. తిరిగి అది ఎకరంన్నర అయింది. అయినా బాధపడేవాడు కాదు. ఒక్కోసారి వానలు కురిసీ, కురవకా చాలా నష్టాలు వచ్చేవి. అయినా కూడా 'మనకు అనుకునేవాడు తప్పించి ప్రాప్తం లేదు"

ఇంకేం అనేవాడు కాదు. మా ఊర్లో చాలామంది ఉన్నారు. నాలుగు బస్తాలు ఎక్కువ పండితే వాళ్లెంత గొప్పలు చెప్పుకుంటారో ఏదన్నా జరిగి నష్టం జరిగినా ఆ గోల గోలకాదు. మరాయన మనసులో ఏముంటుందోమనకు తెలవదు. కడుపులో విషయం అంత త్వరగా బయట పెట్టడు.

అసలాయన ఓ ఫిలాసఫర్ అనుకుంటా. తను ఏంతినేది ... ఏం చేసేదీ అసలు పట్టించుకోడు. అయితే ఎవరైనా తింటుంటే మాత్రం ఆ కళ్లలో ఎంతో ఆనందం కనిపిస్తుంది. ఆయన పొలంపని చేస్తున్నా పంటలు పండిస్తున్నా

అదంతా తన తోటి మనుమల కోసమని అనుకుంటాడనుకుంటా. అక్కడిదాకా ఎందుకు మా ఊర్లో చాలామంది పాడిగేదల్ని మాత్రంఉంచుకునేవారు. అది కట్టడం మొదలైతే ఇంక మేపటం ఎందుకనే ఆలోచన. వాటిని ఆమ్మేసి వేరే పాడిగేదలు కొనుక్కునేవారు. మొదటినుండి ఆయనకి వ్యాపారదృష్టి లేదు.వ్యవసాయంలోగాని ... వాటి విషయంలో గాని"

"మరి అమ్మగారు ఏమీ అనేవారు కాదా? "

" ఏమీ అననట్టే ... ఏమన్నా అన్నా ఆయనంత పట్టించుకోడు. అసలు పల్లెల్లో ఏమైనాఅనటం కూడా ఏదో ఒకటి అనాలనే అంటారు. నాన్న చేసే పనులన్నీ అమ్మ ఆమోదించేది.

ఒక్క నా చదువు విషయంలో మాత్రమే ఆమె పట్టుబట్టింది. అంతకుమించి ఆయన్ని వ్యతిరేకించింది లేదు "

"ఎప్పుడూ వాళ్లిద్దరూ తగాదా ఆడుకోలేదా? "

" తగాదానా? ఏమో నాకు గుర్తులేదు. అదసలు తగాదా కాదు. ఇద్దరూ ఇద్దరే అర్ధరాత్రి కూర్చుని మాట్లాడుకుంటారు. ఇప్పటికీ అంతే అనుకుంటాను. పైకి చెప్పరుగానీ ఒకరంటే ఒకరికి ఎంత ప్రేమో. అయినా వారికి పోట్లాడుకునే తీరిక ఉండొద్దూ? "

" అంతలావు పని ఏముంటుంది. బాబూ "

"సులోచనా ... పనికల్పించుకోవాలేగానీ ఎప్పుడూ వుంటుంది. అది వాళ్లకి ఆనందం కలిగిస్తుంది "

"పనిలో అంత ఆనందం ఉందంటారా?" అంది సులోచన.

"ఉండేవుండాలి. లేకపోతే ఆయన ఎందుకంతగా శ్రమించాలి. డబ్బుల కోసం అయితేఅవసరం లేదు. తన పిల్లలకోసం అయితే అవసరం లేదు. రేపు తను సంపాదించకపోతే మనం చూడం అనే దిగులులేదు. మరిఎందుకు పనిచేయటం అంటే అందులోఆయనకు అనిర్వచనీయమైన ఆనందం లభిస్తుందికదా"

" అవునండి ... నిజంగా మావయ్యగారు అద్భుతమైన వ్యక్తికదూ "అంది సులోచన.

" ఆయన నా కన్నతండ్రి. మరి అలా ప్రశంసించవచ్చా అనేది నాకు తెలియదు. ఈదేశంలో ఆయనలాంటివారు అరుదైపోతున్నారు. మనం ఏమాత్రం గౌరవించని, గుర్తించనిశ్రమలో వారు సేదదీరటం గొప్ప విషయమే "అన్నాడు సాంబశివరావు.

అతను ఇంకా చెప్పుకుపోయాడు." ఆయన నాస్తికుడు కాదు. అయితే ఆయన్ని మించిన నాస్తికుణ్ణి నేను చూడలేదు. ఎప్పుడూ భగవంతుణ్ణి గురించి స్మరించటంగానీ, మాకు ఇదివ్వు బాబూ అని కోరటంగానీ నేను చూడలా. అలా అని చెప్పి

ఆయన దేవుడు లేడని కూడా చెప్పలా. ఆయనవని ఆయనది. ఆయనకు కావలసిన ప్రశాంతత, తృప్తి, అన్నీ ఆయన శ్రమ ద్వారానే లభిస్తున్నప్పుడు భగవంతుడి గురించి ఎదురుచూడాల్సిన అవసరం ఏమిటి? "

" అంటే అలా ఎదురు చూసేవారందరూతమకు దూరం అయినవారేనా? "అంది.

“అలా అని కాదు. వారు భగవంతుడినుండి ఏదో ఆశిస్తున్నారు. కనీసం ప్రశాంతత ఆయన్ని స్మరించుకుంటే అలాంటి భావం కలుగుతుందనుకుంటే అలా చేయటాన్ని మనం అర్థం చేసుకోవచ్చు. అలాగే నాన్నని కూడా. సాధ్యమైనంతవరకూ ఆయన ఇప్పుడు తన పనులు తగ్గించుకుంటే బాగుంటుంది. ఎందుకంటే ఇదివరకున్నంత ఓపిక ఇప్పుడు ఉండదు. ఆ తర్వాత ఆయన ఇష్టం "

అలాంటి మనిషి తెల్లవారేసరికి తమ కళ్ల ముందుమరోస్థితిలోవున్నాడు. ఆయన జీవితమే ఓ పాఠం అయివుంటుంది. మరణం రావటాన్ని మనుషులు ముందుగా ఊహించలేకపోతున్నారు. మరెందుకనో ఆయన పని మనుములతో ఆ విషయమూ ముచ్చటించటం యాదృచ్చికం అయితే కావచ్చు. వారందరూ మరికొన్నిరోజులు ఇక్కడే వుండిపొమ్మని అడిగితే,

అందుకాయన “ లేదు ... లేదు ... ఎల్లిపోవాలి. నేనిక్కడ నచ్చిపోతే ఎట్టా? "అన్నాడు.

“అంటే ఎందయ్యగారూ ... ఈ ఊర్లో మనుమలు .చచ్చిపోవటంలేదా? "

“ ఎందుకు చచ్చిపోరు? "

“ మరెందుకలా అంటన్నారు "

“ ఇక్కడ నేను సచ్చిపోతే తులనమ్మ లేదు ఇంకా మా ఊర్లో మా వదినుంది. మా అక్కయ్యుంది. ఆల్లందరూ కడసారి చూపు చూనుకోవద్దూ "

“ఆయన్నీ మనకి తెలవవుగా అయ్యగారూ "

“ అందుకేగా ఎల్లిపోవాలనుకుంటుంది. నేను నచ్చిపోయాక మా వాళ్లంతా చూడాలి. నేను మా ఊర్లోనే ఈ కట్టెను విడిచి పెట్టాలి " అన్నాడు.

ఈ సంభాషణ గురించి తనకు చెబితే వారిని చివాట్లు పెట్టింది కూడా. మరణం తమ ఇంట్లో ఓ శాపం .. తమకు అత్యంత ప్రీతిపాత్రమైన తమ ముద్దులబిడ్డ ను కబళించింది మృత్యువే.

ఆమెకు తన బిడ్డ గుర్తుకు వచ్చి ఒక్కసారిగా కదిలిపోయింది.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS